

Sygn. akt II KK 290/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **R. O. – P.**

skazanej z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk oraz art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 lutego 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść (PK IV Ksk [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok co do kar jednostkowych i kary
łącznej i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Ł.
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z 7 grudnia 2017 r., wymierzył R. O. – P.
za dokonanie w dniach 6 grudnia 2016 r. i 17 stycznia 2017 r. dwóch fałszerstw
materialnych karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie –

na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. – warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, a nadto zobowiązał ją do informowania Sądu o przebiegu okresu próby (art. 72 § 1 pkt 1 k.k.). Wyrok ten uprawomocnił się 20 grudnia 2017 r.

Kasację od wskazanego wyroku, która wpłynęła do Sądu Najwyższego w dniu 3 sierpnia 2018 r., złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść skazanej, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, to jest art. 69 § 1 k.k., przez zastosowanie przewidzianego w tym przepisie dobrodziejstwa, mimo że w czasie popełnienia przypisanych jej czynów była skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z 11 grudnia 2008 r. na karę łączną 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz z 14 września 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, które nie uległy zatarciu. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się w pełni zasadna.

Słusznie skarżący przypomniał, że zgodnie z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r., sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Ustanowiona we wskazanym przepisie przeszkoda formalna w postaci skazania na karę pozbawienia wolności obejmuje zarówno skazanie na karę bezwzględną, jak i z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania (zob. wyrok SN z 28 kwietnia 2017 r., V KK 42/17).

W niniejszej sprawie przesłanka w postaci braku skazania na karę pozbawienia wolności nie zaistniała. W czasie popełnienia przestępstw, to jest 6 grudnia 2016 r. i 17 stycznia 2017 r., R. O. – P. należało traktować jako osobę skazaną na karę pozbawienia wolności, bowiem takie kary – i to o charakterze bezwzględnym – wymierzył jej Sąd Rejonowy w Ł. wyrokami z 11 grudnia 2008 r. i 14 września 2010 r. Oba skazania w czasie dokonywania przestępstw nie uległy zatarciu.

Dlatego Sąd Najwyższy, uznając, że zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności oznaczało również zastosowanie tej instytucji do kar jednostkowych pozbawienia wolności (zob. postanow. SN z 13 marca 2014 r., IV KK 54/14), orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.)